

Ο Στερόπης, ο Βρόντης και ο Άργης: Ένα παραμύθι για να μη φοβούνται τα παιδάκια τα αστραπόβροντα

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

—Κυρία, κυρία, παρακαλώ θα με αφήσετε να φύγω και να πάω τρεχάλα στο σπίτι μου;

—Γιατί θέλεις να φύγεις Βασιλικούλα; Τι σου συμβαίνει;

—Κοιτάξτε κυρία, μαζεύτηκαν πολλά μαύρα σύννεφα στον ουρανό και σε λίγο θα αρχίσουν οι μπουμπούνες. Φοβάμαι τις μπουμπούνες και θέλω να πάω στο σπίτι μου να κρυφτώ.

—Φοβάσαι, Βασιλικούλα όταν μπουμπουνίζει;

—Και όταν έχει αστραπές, και όταν πέφτουν κεραυνοί, φοβάμαι πολύ κυρία.

—Καλά, ηρέμησε κοριτσάκι μου και μόλις πάμε στην τάξη θα σας πω ένα παραμύθι και νομίζω ότι δε θα φοβάσαι πια.

Το διάλειμμα τέλειωσε και η δασκάλα της Πρώτης μάζεψε γύρω της τα μικρά της και το παραμύθι αρχίνησε.

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από πολλά-πολλά χρόνια ο γέρο-Ουρανός φώναξε τη Γη, τη γυναίκα του και, όπως τελευταία το συνήθιζε, άρχισε τη γκρίνια.

—Γυναίκα, κουράστηκα πια όλα να τα κάνω μόνος μου. Μόνος μου τα φροντίζω όλα. Εσύ μέρα νύχτα κάθεται και τίποτα δεν κάνει. Έχεις βάλει σε σειρά τα πράγματα και όλα μόνα τους γίνονται. Εγώ παιδεύομαι, εγώ κουράζομαι τις εποχές να φέρω, τα αστέρια να προσέχω να μην ξεκολλήσουν και πέσουν, τους ανέμους να στέλνω και ένα σωρό άλλα να....

—Έχεις και να γκρινιάζεις, αυτό που το πας; Τον διέκοψε η Γη, η γυναίκα του. Και αυτό σπουδαία δουλειά είναι, συμπλήρωσε και βαριεστημένη απλώθηκε, τεντώθηκε για να χαλαρώσει.

—Θέλω βοήθεια, της απάντησε ο Ουρανός, λίγη βοήθεια, σκέψου κάτι σε παρακαλώ, είπε ο Ουρανός που δεν είχε καμιά διάθεση να ξεκινήσει καυγάς και όλα να γίνουν άνω κάτω.

—Έχω μια ιδέα, άντρα μου, αλλά αμφιβάλλω αν θα τη δεχτείς.

—Για λέγε, για λέγε...

—Βγάλε τα παιδιά μας από κει που τα έχεις κλεισμένα, για να σε βοηθάνε... και μη κάνεις πως δε θυμάσαι. Βγάλε από τη φυλακή το Στερόπη μου, το Βρόντη μου και τον Άργη μου και θα έχεις τρεις καλούς βοηθούς. Για αρχή καλά είναι. Άσε με τώρα να απολαύσω των πουλιών τα τραγούδια και μη με σκοτίζεις άλλο.

Έτσι του είπε θυμωμένη η Γη, επειδή ο Ουρανός πολλά από τα παιδιά τους τα είχε κλείσει στη μεγάλη φυλακή, στα Τάρταρα, για να μη του πάρουν την εξουσία.

Σκέφτηκε, σκέφτηκε ο μεγάλος Ουρανός για κάμποση ώρα, άπλωσε μετά το μεγάλο του χέρι και έβγαλε τα τρία αδέρφια, τα παιδιά του, από τη φυλακή.

Εκείνα έδωσαν μια, βρέθηκαν ψηλά και άρχισαν τα παιχνίδια και τις σκανταλιές.

«Για ελάτε εδώ μπροστά μου», τους είπε σοβαρά ο πατέρας τους. «Θέλω να με βοηθήτε, επειδή είμαι πολύ κουρασμένος».

Και τους έκανε μάθημα για τη δουλειά που θέλει να κάνουν.

Από τότε, ο Στερόπης, ο Βρόντης και ο Άργης έχουνε για σπίτι τους τα σύννεφα.

Εκεί τους είπε ο Ουρανός να μένουν, ανάμεσα σ' αυτόν και τη μάνα τους, για να τα προσέχουν και οι δυο.

Όσο για τη δουλειά τους είναι πολύ σπουδαία. Πρέπει να οδηγούν τα σύννεφα, να τα φέρνουν κοντά το ένα στο άλλο για να πέφτει η βροχή στη γη.

Πριν πέσει όμως, πρέπει να κάνουν φασαρία, για να καταλαβαίνουν οι άνθρωποι και να ετοιμάζονται.

Οι νοικοκυρές να μαζεύουν τα απλωμένα ρούχα τους, να σφαλίζουν τα πορτοπαράθυρα και να φέρνουν τα μικρά παιδάκια μέσα στο σπιτικό τους. Οι γεωργοί να φροντίζουν τα ζώα τους και γενικά όλοι να είναι έτοιμοι για να δεχτούν το πολύτιμο νεράκι.

Είναι λοιπόν πάντα ανεβασμένα επάνω στα σύννεφα τα ζωηρά αδερφάκια και τα

οδηγούν -σαν να είναι άλογα και αυτά καβαλλάρηδες-, όπου φυσούν δυνατά οι άνεμοι και, όταν μεγαλώσουν τα σύννεφα και γίνουν βαριά από το πολύ νερό, τότε παίρνουν φόρα και αρχίζουν τα γλέντια!

Τσουγκρίζουν τα μαύρα σύννεφα το ένα με το άλλο και γίνεται χαμός!

Φέγγει ολόκληρος από τη χαρά του ο **Στερόπης** και αστράφτει ο ουρανός.

Βάζει τα πιο δυνατά του γέλια ο **Βροντούλης** και ακούγονται σαν μπουμπουνητά.

Στη μέση πετάγεται ο **Αργούλης** που είναι ασημένιος και λαμπερός και στέλνει έναν, δυο τρεις κεραυνούς στη μαμά του τη γη, για να ξυπνήσει και να καμαρώσει τα παιδιά της.

Όταν λοιπόν κοιτάτε τα σύννεφα, να σηκώνεται το χεράκι σας και να χαιρετάτε τα τρία αδερφάκια τον **Αστραπούλη, τον Βροντούλη και τον λαμπερό Κερανούλη** που συνέχεια από τότε, από εκείνον τον καιρό, δεν σταματούν να παίζουν, να χαίρονται

και... να ζουν αυτά καλά κι εμείς καλύτερα!

Δέλτα Βήτα

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr